

Sygn. akt III AUa 44/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie kapitału początkowego i prawo do rekompensaty

na skutek apelacji ubezpieczonego Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 7 listopada 2018 r. sygn. akt XI U 1174/18

oddala apelację.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Procek /-/ SSA T. Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 44/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołania ubezpieczonego Z. S. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 22 marca 2018 roku o ustaleniu kapitału początkowego oraz decyzji organu rentowego z dnia 26 marca 2018 roku o odmowie przyznania rekompensaty wliczanej do kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony Z. S., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 6 września 1971 roku do 16 listopada 1974 roku był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B., na stanowisku murarza-tynkarza, w pełnym wymiarze czasu pracy. (...) Przedsiębiorstwo Budowlane budowało szkoły i inne budynki. Ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku murarza, ale wykonywał też prace zbrojarza i betoniarza. Ubezpieczony układał zbrojenia do fundamentów, zalewał je betonem, stawiał mury z pustaków, murował kominy, tynkował ściany, stawiał konstrukcje żelbetowe.

Następnie, w okresie od 26 listopada 1974 roku do 24 września 1987 roku ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) Oddział K. w D., na stanowiskach: maszynisty spycharki, ślusarza remontowego i mechanika napraw maszyn budowlanych. Ubezpieczony pracował jako maszynista spycharek, równiarek i maszynista żurawia. Wykonywał pracę na terenie budowy Huty (...).

Sąd Okręgowy ustalił także, iż na podstawie decyzji z dnia 11 października 1977 roku ubezpieczony został pozbawiony uprawnień do obsługi sprzętu ciężkiego na okres 6 miesięcy, od dnia 14 lipca 1977 roku do dnia 14 stycznia 1978 roku.

Natomiast w okresie od 31 lipca 1982 roku do 4 sierpnia 1982 roku ubezpieczony pracował na budowie eksportowej.

Od 1 czerwca 1984 roku ubezpieczony pracował jako brygadzysta. Miał wtedy dodatkowy zakres obowiązków, rozdzielał pracę i nadzorował operatorów dźwigowych.

Ubezpieczony pracował na dwie zmiany po 12 godzin.

Warunki pracy były szkodliwe z uwagi na zadymienie i hałas.

Ubezpieczony wykonywał pracę do 6 kwietnia 1986 roku, kiedy uległ wypadkowi przy pracy. Do końca okresu zatrudnienia przebywał na zwolnieniu lekarskim

i na świadczeniu rehabilitacyjnym. Od 30 września 1986 roku ubezpieczony otrzymywał zasiłek rehabilitacyjny.

W okresach od 13 do 18 października 1975 roku i od 11 sierpnia 1981 roku do 7 listopada 1981 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

W dniu 25 kwietnia 2017 roku (...) S.A. wydał ubezpieczonemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych, z którego wynika, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę:

- od 26.11.1974 roku do 31.10.1981 roku – maszynista spycharki,
- od 1.11.1981 roku do 4.08.1982 roku – operator spycharki,
- od 9.08.1982 roku do 31.03.1983 roku - operator spycharki,
- od 1.04.1983 roku do 31.05.1983 roku – maszynista żurawia;
- od 1.06.1983 roku do 31.05.1984 roku- maszynista żurawia samojezdnego,

wymienione w dziale V, pozycja 3 pkt. 3 i 4 załącznika nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku.

W zaskarżonej decyzji z dnia 22 marca 2018 roku organ rentowy ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy, przyjmując do wyliczenia 18 lat, 7 miesięcy i 21 dni okresów składkowych, zaś w decyzji z dnia 26 marca 2018 roku organ rentowy -

po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 28 lutego 2018 roku - przyznał Z. S. prawo do emerytury, począwszy od 1 lutego 2018 roku.

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 marca 2018 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty, z uwagi na niewskazanie przez zakład pracy charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego.

Odwołujący domagał się zaliczenia do okresów składkowych, okresów które uznano za okresy urlopów bezpłatnych, tj. od 13 do 18 października 1975 roku i od 11 sierpnia 1981 roku do 7 listopada 1981 roku oraz przyznania prawa do rekompensaty po zaliczeniu okresu zatrudnienia od 6 września 1971 roku do 24 września 1987 roku, na stanowisku maszynisty żurawia.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym w sprawie jest, że ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Natomiast zasadniczą okolicznością sporną pozostaje, czy ubezpieczony posiada wymagany piętnastoletni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, pozwalający na przyznanie prawa do rekompensaty oraz czy w okresach spornych korzystał z urlopu bezpłatnego.

Oceniając odwołanie ubezpieczonego w zakresie decyzji kapitałowej Sąd Okręgowy przytoczył przepisy art. 173 ust. 1, art. 174 ust. 1 i 2, art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia

17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: (tekst jednolity Dz.U. 2018, poz. 1270 - dalej jako ustawa emerytalna), wskazując, iż kwota kapitału początkowego ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 roku - ustalona bez uwzględnienia okresów: od 13 do 18 października 1975 roku i od 11 sierpnia 1981

do 7 listopada 1981 roku – wyznaczona jest prawidłowo. Otóż bowiem, okres urlopu bezpłatnego nie jest okresem zatrudnienia, ani innym okresem podlegającym zaliczeniu

do okresów składkowych. Tymczasem z z dokumentów z akt osobowych ubezpieczonego

w postaci karty ewidencyjnej i kart kontrolnych zarobku wynika, że w spornych okresach ubezpieczony nie wykonywał pracy i nie pobierał za te okresy wynagrodzenia. Ubezpieczony skutecznie nie zakwestionował tych dokumentów, twierdził jedynie że nie pamięta czy występował z wnioskami o udzielenie urlopów bezpłatnych. Wobec takich dokumentów,

Sąd Okręgowy nie ma podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony w wymienionych okresach wykonywał pracę za wynagrodzeniem, co pozwoliłoby zaliczyć te okresy do okresów składkowych. Zatem – w ocenie tegoż Sądu - decyzja kapitałowa jest prawidłowa.

Odnosząc się zaś do decyzji dotyczącej odmowy przyznania prawa do rekompensaty Sąd Okręgowy przywołał przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku

o emeryturach pomostowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r., poz. 1924), wskazując,

że warunkiem koniecznym do nabycia prawa do rekompensaty jest osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze - w rozumieniu art. 32 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43, ze zm.) - wynoszącego co najmniej 15 lat.

Zdaniem Sądu Okręgowego do pracy w warunkach szczególnych można zaliczyć ubezpieczonemu jedynie okres pracy w (...): od 26 listopada 1974 roku do 31 maja 1984 roku, na stanowisku maszynisty spycharki i maszynisty żurawia, z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych (od 13 do 18 października 1975 roku i od 11 sierpnia 1981 roku do 7 listopada 1981 roku) i okresu pozbawienia uprawnień do obsługi sprzętu ciężkiego (od 14 lipca 1977 roku do 14 stycznia 1978 roku), co łącznie stanowiłoby 8 lat i 9 miesięcy.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych, według tegoż Sądu, nie podlega zaliczeniu okres zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, w wymiarze 3 lat, 2 miesięcy i 10 dni. Ze świadectwa pracy wynika,

że ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku murarza-tynkarza. Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony wykonywał tam różne prace, w tym takie, które nie są zaliczane

do pracy w warunkach szczególnym, np. murowanie i tynkowanie ścian. Praca murarza tylko w szczególnych przypadkach jest zaliczana do pracy w warunkach szczególnych (murarz pieców przemysłowych). W budownictwie praca murarza nie jest zaliczana do pracy

w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych można zaliczyć pracę zbrojarza i betoniarza. Skoro jednak ubezpieczony pracował również jako murarz, to nie można przyjąć, że wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Okręgowy pominął dowód z zeznań świadków na okoliczność pracy ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, gdyż charakter tej pracy ustalił na podstawie zeznań ubezpieczonego. Według Sadu Okręgowego trudno przyjąć, że świadkowie będą pamiętać lepiej co ubezpieczony robił, niż sam ubezpieczony.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych i nie można go zaliczyć do kategorii osób uprawnionych do rekompensaty przewidzianej w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołania oddalił.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia ubezpieczony zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. liczne błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

a) ***błąd polegający na przyjęciu, że wobec pozbawienia ubezpieczonego uprawnień do obsługi sprzętu ciężkiego na okres sześciu miesięcy brak jest podstaw do zaliczenia okresu zatrudnienia od dnia 14 lipca 1977 roku do dnia 14 stycznia 1978 roku jako okresu pracy w warunkach szczególnych, podczas gdy chociażby wobec okoliczności pozbawienia tychże uprawnień ubezpieczonego oraz zalegającego w aktach sprawy świadectwa pracy w warunkach szczególnych okres ten winien być traktowany jako okres pracy w szczególnych warunkach,***

b) ***błąd polegający na pominięciu okoliczności świadczących o tym, że ubezpieczony - pełniąc obowiązki brygadzysty w okresie od dnia 1 czerwca 1984 roku do dnia 6 kwietnia 1986 roku - pełnił dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie A - załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku, a w konsekwencji winien być traktowany jako osoba wykonująca pracę w warunkach szczególnych,***

c) ***błąd polegający na nieuwzględnieniu jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pozostawania przez ubezpieczonego - po wypadku przy pracy - w zatrudnieniu w sytuacji, gdy okres ten przypadał przed dniem 14 listopada 1991 roku, ubezpieczony pobierał w tym okresie świadczenia chorobowe/rehabilitacyjne, a w dniu wypadku jego praca miała charakter pracy w szczególnych warunkach,***

2. ***obrazę przepisów procesowych, która mogła mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a to przepisów art. 217 § 2 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczalne (albowiem naruszające tzw. zakaz antycypacji dowodu) pominięcie zgłoszonych przez ubezpieczonego wniosków dowodowych z powołaniem na fakt, że dla ustalenia charakteru jego pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym wystarczające było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.***

W oparciu o przedstawione zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji,

a ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne, uznał, że apelacja jest bezzasadna.

Sąd drugiej instancji przypomina, że - jak wynika z definicji ustawowej zawartej

w art. 2 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych - przewidziana w niej rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury

z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Przy czym, na podstawie art. 21 ust. 1 tej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Sąd Apelacyjny podkreśla w związku z tym, że z przytoczonej definicji rekompensaty jednoznacznie wynika, że ratio legis wprowadzenia tego rozwiązania było dążenie do wyrównania szkody poniesionej przez osoby legitymujące się piętnastoletnim stażem pracy w warunkach szczególnych, a niespełniające innych warunków do przyznania im emerytury z tytułu takiego zatrudnienia, czyli zarówno emerytury w trybie art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, jak i emerytury pomostowej. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu

na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej), czyli rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm. - dalej jako rozporządzenie). Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które

nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Stanowisko takie wyraził również Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 4 czerwca 2008 roku (II UK 306/07) oraz w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku (I UK 181/13).

W celu wykazania swego uprawnienia do rekompensaty z art. 21 ustawy

o emeryturach pomostowych ubezpieczony powołał się na okresy za trudnienia u dwóch pracodawców, mając zapewne świadomość tego, iż wyłączenie któregośkolwiek z nich z funduszu szczególnego stażu ubezpieczeniowego, będzie miało negatywny skutek dla jego żądania.

Zatem podkreślić należy, iż pierwszy z wymienionych okresów obejmuje zatrudnienie ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa w B. od dnia

6 września 1971 roku do dnia 16 listopada 1974 roku (czyli 3 lata, 2 miesiące i 11 dni). Ubezpieczony nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach

za ten okres. Tymczasem z dokumentów zebranych w jego aktach osobowych prowadzonych przez wymienionego pracodawcę wynika, że wykonywał on w tym czasie prace murarza – tynkarza. I tak, w zaświadczeniach kwalifikacyjnych z dnia 3 stycznia 1972 r. oraz z dnia

24 kwietnia 1973 r., a także w świadectwie pracy z dnia 18 listopada 1974 r. wskazano, że ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku murarza – tynkarza. Ponadto ubezpieczony w swych wyjaśnieniach podał, że u wymienionego pracodawcy układał zbrojenia do fundamentów, zalewał je betonem, stawiał mury z pustaków, murował kominy, tynkował ściany, stawiał konstrukcje żelbetowe, czyli wykonywał takie zawody, jakie były potrzebne, w tym również murował i tynkował (k. 17).

Tak więc, z opisanego wyżej materiału dowodowego, w tym zwłaszcza z wyjaśnień samego ubezpieczonego wynika, że w okresie od dnia 6 września 1971 roku do dnia 16 listopada 1974 roku wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac zbrojarskich i betoniarskich, o jakich mowa w dziale V poz. 5 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

Wykonywał bowiem również w ramach dobowej miary czasu pracy, prace murarza i tynkarza, które nie zostały wymienione w cytowanym wykazie.

Odnosząc się zaś do zarzutu apelacji wskazującego na niedopuszczalne (albowiem naruszające tzw. zakaz antycypacji dowodu) pominięcie zgłoszonych przez ubezpieczonego wniosków dowodowych z powołaniem na fakt, że dla ustalenia charakteru jego pracy

w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym wystarczające było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, podnieść należy, iż o wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności oraz czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla sprawy istotne znaczenie (por. art. 217 § 3 i art. 227 k.p.c.). Pamiętać przy tym trzeba, że strona powołuje dowody na poparcie przytoczonych okoliczności (art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c.). Ponadto (i przede wszystkim) to prawo materialne określa przesłanki (w tym podstawy faktyczne) roszczenia. Postępowanie dowodowe w sprawie jest prowadzone dla stosowania prawa materialnego. Dowody (w tym zeznania świadków) oraz naruszenia prawa procesowego ocenia się przez pryzmat prawa materialnego. Sąd może uznać, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione i nie wymagają dalszego postępowania. Badanie czy ocena ta jest zasadna zależy od treści prawa materialnego. W tym kontekście, wobec jednoznacznych wyjaśnień samego ubezpieczonego, mających w istocie potwierdzenie w treści dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych prowadzonych przez byłego pracodawcę, Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 217 § 3 k.p.c., trafnie pominął dowody z zeznań świadków, skoro okoliczności dotyczące rodzaju pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w B. zostały już dostatecznie wyjaśnione i stanowić mogły podstawę do właściwej subsumcji prawa materialnego.

Przedstawiony wyżej wniosek prowadzi zaś do konkluzji, iż ubezpieczony nie dysponuje piętnastoletnim stażem pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie spełnia go nawet poprzez zaliczenie do tego funduszu pełnego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) SA w T. od dnia 26 listopada 1974 roku do 24 września 1987 roku (czyli 12 lat, 9 miesięcy i 30 dni).

Dodać przy tym wypada, że z treści dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego wynika, że w protokole powypadkowym z dnia 14 lipca 1977 roku (nr 29/77) były pracodawcą obciążył ubezpieczonego współodpowiedzialnością

za spowodowanie wypadku przy pracy. Następnie (na wniosek tego pracodawcy) komisja egzaminacyjno-kwalifikacyjna w decyzji z dnia 1 października 1977 roku pozbawiła ubezpieczonego uprawnień do obsługi sprzętu ciężkiego na okres 6 miesięcy, czyli do dnia

14 stycznia 1978 roku. Ubezpieczony w swych wyjaśnieniach podał, że nie pamięta tego zdarzenia (k. 43). Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji pomniejszył o 6 miesięcy szczególny staż ubezpieczeniowy przypadający na okres od 26 listopada 1974 roku

do 31 maja 1984 roku (dział V poz. 3 wykazy A stanowiącego załącznik do rozporządzenia). Ponadto, z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego - w postaci karty ewidencyjnej i kart kontrolnych zarobku - wynika, że od 13 do 18 października 1975 roku i od 11 sierpnia 1981 roku do 7 listopada 1981 roku ubezpieczony nie wykonywał pracy i nie pobierał za te okresy wynagrodzenia. Ubezpieczony w swych wyjaśnieniach podał, że nie pamięta, czy korzystał z urlopów bezpłatnych (k. 43).

Dodać także trzeba, że ubezpieczony przedstawił świadectwo pracy w szczególnych warunkach obejmujące jedynie okres od 26 listopada 1974 roku do 31 maja 1984 roku. Pracodawca w piśmie z dnia 19 stycznia 2018 roku odmówił ubezpieczonemu wydania takowego świadectwa na okres od dnia 1 czerwca 1984 roku, podnosząc, że wnioskodawca nie wykonywał wówczas pracy w szczególnych warunkach, stale i pełnym wymiarze czasu pracy. Otóż bowiem z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego wynika, że od dnia 1 czerwca 1984 roku do dnia 28 lutego 1985 roku ubezpieczony był zatrudniony jako ślusarz remontowy, zaś od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 29 września 1986 roku, jako mechanik napraw maszyn budowlanych. Jednocześnie od dnia 1 sierpnia 1984 roku pracodawca powierzył ubezpieczonemu funkcję brygadzysty w brygadzie żurawi samojezdnych i samochodowych. Natomiast od dnia 1 lipca 1985 roku (po ukończeniu kursu) pracodawca powierzył ubezpieczonemu dodatkową pracę klasyfikatora ogumienia. Wobec powyższego, na podstawie dokumentów z akt osobowych ubezpieczonego nie sposób przyjąć, że od dnia 1 czerwca 1984 roku do dnia 25 września 1987 roku ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienie opisane w dziale XIV poz. 24 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia. Zauważyć wypada, że takiej oceny nie mogą zmienić ogólne zeznania świadków M. P. (k. 42), J. S. (k. 42) i R. B. (k. 43), podających, że ubezpieczony był zatrudniony jako operator i następnie jako brygadzysta. Bez wpływu na ocenę zgłoszonego przez skarżącego żądania ma również ewentualne zaliczenie do szczególnego stażu ubezpieczeniowego okresu korzystania z zasiłku chorobowego oraz świadczeń rehabilitacyjnych (od dnia 1 kwietnia 1986 roku od dnia 25 września 1987 roku).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/SSA M. Procek /-/ SSA T. Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia